

Stichting Inti Huahuacuna

Nieuwsbrief juli 2013

Land van Ravensteinstraat 31,
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: hamaschepers@hetnet.nl
www.intihuahuacuna.org

Geachte lezer, beste donateur,

Wat vliegt de tijd! Het is bijna niet te geloven dat ik over een kleine twee maanden alweer naar onze niños vertrek. De afgelopen maanden is er weer hard gewerkt bij Inti Huahuacuna.

Ook dit jaar konden we dankzij jullie lieve donaties de kinderen extra lessen geven tijdens de vakantieperiode. Tevens hebben we weer voor veel kinderen het schoolgeld en hun schoolspulletjes kunnen betalen, zodat de schooldeur ook voor hen opengaat. Graag wil ik het cursusverslag van Profe Richar met jullie delen en jullie laten meegenieten van de enthousiaste verhalen van de kinderen en enkele vrijwilligers.

Onze website is geactualiseerd. Er staan nieuwe foto's op en het prachtige promotiefilmpje is aangepast. Om helemaal met de tijd mee te gaan kun je onze website nu ook op de iPad lezen.

Na het lezen van het wel en wee van onze niños hoop ik intens dat jullie ons werk opnieuw willen steunen.

*Veel leesplezier en een fijne zomer,
Marianne Schepers.*

Een zonnige zomergroet van 'De kinderen van de zon'.

Afsluiting vakantielessen *(verslag Emerson, 13 jaar)*

Allereerst wil ik Inti Huahuacuna bedanken voor de nuttige vakantie, want ik weet zeker dat datgene wat ik tijdens deze vakantieperiode heb geleerd me goed van pas zal komen in de toekomst. De profe's leren ons goede omgangsvormen alleen al door hun manier van les geven. Dankzij lessen als schilderen, tekenen, wiskunde, en computerlessen kunnen wij ons beter ontwikkelen. Ook leerden we hoe we ons huiswerk moeten maken, zodat dit nu minder ingewikkeld voor ons is. We hopen dat Inti Huahuacuna de komende jaren ook andere lessen kan verzorgen, zoals aardrijkskunde, literatuur etc. Ook hoop ik dat de leraren de komende jaren net zo leuk blijven als nu. Ik neem afscheid van u met een stevige omhelzing en ik zeg maar: tot een volgende ontmoeting. Chau!

Vakantie lessen bij Inti Huahuacuna

(verslag van Ruth Quispe Huílca, 14 jaar)

De lessen die ik tijdens de vakantieperiode bij Inti Huahuacuna heb gekregen waren ongelooflijk mooi, omdat ik veel dingen geleerd heb die ik nog niet kende. Ik heb leren schilderen, tekenen, en met de computer leren omgaan. Ik dank de profe's van Inti Huahuacuna uit de grond van mijn hart dat ze ons dit alles met zoveel enthousiasme hebben geleerd, waardoor wij veel wijzer zijn geworden. Dit alles kunnen wij gebruiken om verder te komen in ons leven.

Wat betreft de profesores kan ik zeggen dat ze heel goed voor ons zijn en altijd vrolijk. De tekenleraar is een heel geestig en begripvol persoon, die er altijd voor ons is als wij hem nodig hebben. Profe Richard, de computerleraar, is een beetje serieus, maar we houden van hem om wie hij is. Zijn manier van les geven is heel goed, omdat we hem allemaal begrijpen. De wiskunde-lerares is een super goed mens. Profe Jaime hielp ons bij het maken van maskers en hij verdient altijd ons respect, omdat hij zich nooit ergens kwaad over maakt, net als de andere profe's.

Een serieuze Profe Richar geeft computerlessen.

Wat zou ik het fijn vinden als we naast bovengenoemde lessen ook les zouden krijgen in communicatie, dans en spreken in het openbaar, waardoor we ons ook op deze gebieden beter kunnen bekwamen! Hierdoor zouden we betere punten krijgen en kunnen we aan onze familie laten zien dat we veel talent hebben en dat we dit alles geleerd hebben bij Inti Huahuacuna.

Met een diepe dank aan iedereen neem ik afscheid van u met een omhelzing. Ik wens jullie allen veel geluk en succes bij alles en ik hoop dat dankzij uw steun alle leraren van Inti Huahuacuna kunnen blijven. Ik houd van jullie, Ruth.

Samen maskers maken met Profe Jaime.

Een onvergetelijke ervaring

(verslag van bestuurslid Dorris Duurland)

Dorris werkte als vrijwilliger met onze niños van 13 september 2012 - 3 november 2012

Vanaf het moment dat Stichting Inti Huahuacuna Nederland is opgericht ben ik bestuurslid. Door de jaren heen heb ik, uit de sprekende verhalen van Marianne, het reilen en zeilen van het opvanghuis "van dichtbij" meebeleefd en heb ik het team, de kinderen en het project leren kennen. Natuurlijk wilde ik zelf ook graag een keer naar Peru om iedereen persoonlijk te ontmoeten en het project te zien. In 2010 ging deze wens in vervulling. De drie weken dat ik in het project heb gewerkt waren erg indrukwekkend en het werk met de kinderen heeft me enorm geraakt. Zozeer, dat ik in 2012 wederom naar Peru ben vertrokken om er als vrijwilliger met de kinderen te werken. Deze keer ging ik de hele periode, dat Marianne jaarlijks in het project werkt, met haar mee, bijna 2 maanden, zodat ik het team en de kinderen beter kon leren kennen en diepgaander contact met ze kon maken. En om als vrijwilliger het team te kunnen ondersteunen; extra helpende handen zijn altijd welkom! Ik verheugde me er erg op, om dit mooie werk weer te mogen doen met de kinderen.

Wat was het geweldig om terug te zijn in Cusco! De prachtige stad met zijn rijke Incacultuur en het mooie Plaza de Armas. Het hartelijke welkom bij Gloria en Willy, mijn Peruaans gastgezin tijdens mijn verblijf. En natuurlijk, de ontmoeting met het team en de kinderen. Het was een warm onthaal en als vanouds stonden de kinderen al vóór 3 uur voor de deur van het project. Bij binnenkomst kwamen ze zich allemaal even melden bij de "profes", een kus en een knuffel, alvorens ze hun weg in het huis gingen zoeken. Wat was het mooi ze weer te zien, som-

mige afwachtend, wat verlegen of terughoudend, maar de meeste kinderen uitgelaten en vrolijk. Er waren gelukkig ook verschillende kinderen die ik twee jaar geleden had ontmoet. Wat fijn dat ze naar ons zijn blijven komen en dat we ze voor een leven op straat hebben kunnen behoeden!

Egeltjes maken met Profe Dorris.

Ook dit jaar heb ik in het handenarbeidlokaal gewerkt. Ik vond het heerlijk om met de kinderen te fröbelen. Ze genoten van de activiteiten en je zag ze opleven als je ze hielp met hun werkjes en als je ze prees over het mooie resultaat. De zelfgemaakte egel van pompoenen werd ontelbare malen tegen het gezicht gehouden, zo zacht, en was al bijna kapot gespeeld voordat de kinderen naar huis gingen.

Elke vrijwilliger die bij Inti Huahuacuna gaat werken wordt gevraagd een “plan de trabajo” te maken. Dit persoonlijke werkplan omvat een activiteit die je samen met de kinderen gaat uitvoeren, bv een hobby, of iets wat te maken heeft met je opleiding of werksituatie. Door dit plan geef je de kinderen iets mee van je persoonlijke belangstelling en vaardigheden. En het is een goede manier om met ze in contact te komen. Ik hoefde ook dit jaar niet lang na te denken over wat ik zou gaan doen; een fotoalbumje maken met de kinderen. Tijdens mijn vorige verblijf heb ik dit ook gedaan. De meeste kinderen hebben waarschijnlijk nog nooit een foto van zichzelf gezien, of er ooit een gehad. Een eigen albumje, met daarin enkele foto's van zichzelf, is dan een bijzonder bezit! Ik wilde van elk kind een portretfoto maken en enkele foto's van hun activiteiten. Om de portretfoto te maken had ik een hoekje in het handenarbeidlokaal ingericht als studiootje. Ze werden met eguards ontvangen en mochten er als model plaatsnemen. Het was heel mooi om te zien hoe elk kind omging met de aandacht die ze kregen.

Model staan in de Inti Huahuacuna fotostudio.

Het ene kind erg verlegen, het andere wist zich geen houding te geven en zakte onderuit, de pubers giechelend en eerst toch maar niet op de foto en later weer wel, enkele jongens stoer en schreeuwerig. Het was duidelijk dat ze het spannend vonden, de aandacht die ze kregen van de grote camera was onwennig, maar tegelijkertijd genoten ze ook. En daar was het mij natuurlijk ook om te doen!!

Het was heerlijk om juist deze kinderen, die zoveel aandacht tekort komen, op deze wijze even in de “picture” te zetten en ze te laten weten dat ze er mogen zijn!

De kinderen konden hun albumpjes versieren met allerlei materialen. Het was bijzonder om te zien hoe ze reageerden op het zien van hun foto's. Camila zat met een verlegen lachje op haar gezicht naar haar foto's te kijken en een beetje beduusd liet ze deze door andere kinderen uit haar handen pakken, zij wilden ze ook graag zien. Camila die elke dag naar Inti Huahuacuna komt en veel aandacht vraagt, vaak op een lawaierige en negatieve manier. Dit verwaarloosde meisje, met zo weinig eigenwaarde, wist niet goed hoe ze moest reageren bij het zien van de mooie foto's van zichzelf. En ook de iets oudere meiden, de beginnende pubers als Carmen Rosa, Doris en Cristina, die giebelend en met “schaamte” hun foto's onder hun albumpje verstopten omdat ze niet gezien mochten worden. Maar stiekem zaten ze wel te glimlachen als ze de foto's opnieuw bekeken, in de waan dat niemand dit zag. Vol trots en met mooie gedecoreerde albumpjes gingen de kinderen naar huis. Het deed met goed om dit te zien!

De prijzen van levensonderhoud in Peru zijn de laatste jaren erg gestegen, zo ook de prijzen van levensmiddelen. Daardoor is het nauwelijks mo-

gelijk om van het beschikbare budget de kinderen 3x per week een warme maaltijd te geven. Ik had in Nederland geld ingezameld om extra activiteiten met de kinderen te kunnen doen en omdat voeding voor mij altijd al hoog op mijn prioriteitenlijstje staat, ben ik daar meteen op ingesprongen. Elke woensdag heb ik samen met Profe Josefina een voedzame maaltijd bereid voor de kinderen. Zo heb ik op een van deze dagen 11 kg aardappels en 3 kg uien geschild en in blokjes gesneden, en 2 kg tomaten ontveld. Josefina heeft nog eens 4 kg snijbonen en 2 kg wortelen in stukjes gesneden en we hebben een lekker eenpansgerecht gemaakt met veel groente, vlees, en daarnaast nog rijst. Eten bereiden voor 60 kinderen is geen sinecure. De kinderen hebben gesmuld, en de twee grote pannen waren helemaal leeg toen de laatste kinderen de eetzaal verlieten! Het was schrijnend om te zien hoe hard de kinderen het eten bij Inti Huahuacuna nodig hebben. De meeste kinderen zijn ondervoed, mager en te klein voor hun leeftijd. Ik merk dat ik het erg fijn vind dat ik toch een klein beetje kan bijdragen aan hun gezondheid.

Culinaire hoogstandjes van Profe Josefina en Dorris.

Dit jaar heb ik samen met Mendel, de psycholoog, verschillende kinderen thuis bezocht. Zo ook Doris en Nilda. Vader is alcoholist, woont niet meer thuis en moeder moet alleen de kost verdienen. Dit doet ze door in het weekend meloen te verkopen en door de week zit ze van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat op straat popcorn te verkopen. Doris en Nilda, 11 en 8 jaar, zijn gedurende die tijd op zichzelf aangewezen en zijn op straat. Gelukkig komen ze elke dag trouw naar Inti Huahuacuna om hun huiswerk te maken en zich te vermaken. Met Nilda had ik niet veel contact, maar Doris viel me al vanaf het begin op. Natuurlijk heeft dit met haar naam te maken, maar zeker ook door haar uitstraling. Ik

hoorde haar naam nogal eens genoemd worden door de profes als ze zat te giechelen, of als ze wat kattenkwaad uithaalde. Maar als ze even in zichzelf bezig was, vielen me direct haar trieste blik en haar verdrietige ogen op. Ik merkte dat dit me raakte en ik vroeg me dan af, wat er toch in haar koppie omging. Omdat moeder maar nauwelijks rond kan komen, betaalt Inti Huahuacuna de schoolkosten van de kinderen.

In Peru zegt men dat de kinderen gratis naar de staatsschool kunnen, maar er moet toch schoolgeld, een uniform en schoolmaterialen betaald worden. Elk jaar, aan het begin van het schooljaar in februari, kijkt het team van Inti Huahuacuna welke ouders dit schoolgeld echt niet kunnen opbrengen. Voor deze kinderen worden de kosten dan betaald, zodat ze in ieder geval naar school kunnen. Want scholing is vaak de enige manier om de kinderen een vooruitzicht te geven op een beter leven als waarin ze zijn opgegroeid.

Doris en Nilda wonen met hun moeder in een sloppenwijk van Cusco, hoog tegen het Andesgebergte. Als de deur naar hun huis opengaat, geloof je je ogen niet. Je komt op een patio, onverhard, waar kippen, een schaap en enkele honden rondlopen. Van links naar rechts lopen waslijnen, boordevol was. Op de patio komen verschillende deuren uit en achter elke deur woont een gezin. Het huis van Doris, Nilda en hun moeder bestaat uit een kamer van ongeveer 4 bij 4, waar twee bedden staan, een stellingkast en een tafeltje met drie stoelen. Verder is er buiten nog een kleine gemeenschappelijke ruimte, die fungeert als keukentje. Het huis bestaat alleen uit de buitenmuur en een dak, de grond is van aarde en de muren binnen zijn behangen met grote lappen plastic om de kou en de wind buiten te houden. Geen glas in de ramen. Wat leven deze mensen in bittere armoede en onder erbarmelijke omstandigheden! Dit zijn situaties die je jezelf niet kunt voorstellen. Ik was ontdaan als ik bij de kinderen thuis kwam. Het raakte me enorm! Dan is het écht fijn dat Inti Huahuacuna er is voor deze kinderen, dat ze in ons opvanghuis kunnen ravotten en zich uitleven, dat ze de zorgen van alledag even kunnen vergeten en lekker kind kunnen zijn. Eens te meer realiseerde ik me wat voor een luxe en gemakkelijk leven ik heb in Europa. Er komt water uit de kraan en ik zet de verwarming aan als ik het koud heb. En ik hoef me aan het einde van de dag niet druk te maken of ik die dag genoeg geld verdiend heb om eten te kopen. Deze eerste levensbehoeften zijn voor ons vanzelfsprekend, maar hier in Peru moeten

vele gezinnen hier elke dag weer voor knokken. Elke dag is het weer overleven. Ik heb enorm veel respect voor dit dappere volk!

Doris toont vol trots haar zelfgemaakte fotoalbum.

Ik heb genoten van “het kleine contact” met de kinderen; de aai over de bol, de glimlach, een knipoog, de opgewonden koppies bij het zingen van een uit het Nederlands vertaald liedje, de allerkleinsten die als je aankomt in het project, op je af komen stormen om gedag te zeggen, want dan krijgen ze aandacht, een vriendelijk woord. De grotere kinderen die je elke keer een kus komen geven als begroeting, ook al ga je 5 keer weg en kom je weer terug, de profes en onze jongens, die onder elkaar iets doen met hun vuisten en dan een slap handje. Zulke kleine gebaren, maar met zulk een grote impact. Deze kinderen die zoveel te kort komen, laten weten dat ze de moeite waard zijn en er mogen zijn. En dat is toch waar het om gaat!

En het was erg fijn om met het team van Inti Huahuacuna samen te mogen werken. Een groep bevlogen mensen, met enthousiasme en een groot hart voor kinderen die het niet goed getroffen hebben. Uit elk woord en elk gebaar zie je dat deze kinderen veel voor hen betekenen. Ze gaan ervoor en daar heb ik veel bewondering voor! Wat ben ik blij dat ik weer met de kinderen van Inti Huahuacuna heb kunnen werken. Het is wederom een intens goede en waardevolle ervaring geweest om de handen uit de mouwen te steken en deze kinderen even een onbezorgde en fijne tijd te geven in ons opvanghuis, zodat ze de zorgen van de dag even kunnen vergeten en echt even kind kunnen zijn! Hun smoezelige, lachende en (even) onbezorgde koppies kún je niet vergeten!

Dat maakt mijn inzet voor de kinderen van Inti Huahuacuna in Nederland, samen met Pauke en

vooral de tomeloze inzet van Marianne, erg waardevol. Want zoals Marianne altijd zegt: door er samen voor te gaan, maken we echt een verschil voor de kansarme kinderen, ook al is het nog maar zo klein.

Mijn ervaring als vrijwilliger

(verslag van Henk Trimbach)

Henk werkte als vrijwilliger met onze niños van 29 oktober 2012 tot 14 december 2012

Hoe zullen de ‘Kinderen van de zon’ reageren op een man met grijze baard, die de zestig al enkele jaren gepasseerd is en de ‘eretitel’ opa inmiddels drie keer verworven heeft? Die vraag wordt snel beantwoord wanneer ik op vrijdagmiddag voor een kennismaking het mooie gebouw aan de Calle Almudena binnenloop en rondgeleid wordt door Marianne, die aan haar laatste week van twee maanden Cusco is begonnen. Het ijs is binnen de kortste keren gebroken. Alsof ik al wekenlang ‘en casa’ ben word ik begroet met kussen, high fives, boxes en omhelzingen. “Profe, profe, como te llamas?” Ah, dat versta ik! Zijn mijn twee seizoenen volksuniversiteit-Spaans niet voor niets geweest. “Me llamo Henk.” Ai dat is een moeilijke naam. ‘Enrique’ dan, of het koosnaampje ‘Kike’ (ik schrijf het maar zoals het uitgesproken wordt). Het wordt voor de meesten: ‘profe Genk’. En dan komen er nog meer vragen, veel meer! Maar, o wee, in hun enthousiasme spreken ze veel te snel voor mij en hun taaltje lijkt in de verste verte niet op algemeen beschaafd castellano. Nog maar eens een aantal weken aan mijn Spaans gaan werken dus.

Ik heb vijftien fraaie blokfluiten, een beginnersboekje en een CD met begeleidende muziek meegekregen van een Udense basisschool. Op de maandag, na mijn kennismakingsvrijdag, hang ik een vel flap-over papier op. Ik schrijf dat er tien kinderen van harte welkom zijn bij mijn blokfluitlesjes op dinsdag- en donderdagmiddag. Tien niños in één groep maken in mijn oren al ‘herrie’ genoeg en ik moet er toch ook eerst nog maar eens tien enthousiast weten te krijgen. Tot mijn verbazing schrijven zich binnen een half uur na het ophangen van het inschrijfpapier de nummers elf, twaalf, dertien en veertien in! Dat worden dus twee groepjes van zeven aspirant muzikanten!

Ik ga op zoek naar een Cd-speler. De CD die ik bij me heb bevat fraaie begeleidende muziek bij elk liedje, ook al bestaat dat liedje slechts uit acht maten vol met een en dezelfde noot. Dat

motiveert! Er blijkt geen Cd-speler in huis te zijn, dus ga ik met profe Mendel (om van hem het afbieden te leren, blijkt al gauw) naar Molinos, een soort overdekte non-food markt. Mendel vindt enkel Sony een geschikt merk. De Philips apparaten die door de verkopers worden getoond, laat hij meteen terugzetten. Zou hij wel weten dat Frits Philips en ik Nederlanders zijn?

Profe Henk dirigeert zijn blokfluitensemble.

Van de veertien beginners houd ik er na zo'n drie weken tien over. En dat zijn tot mijn verbazing allemaal niños in de leeftijd van veertien tot en met zeventien! Kom in Nederland eens aan met blokfluitlesjes voor HAVO-scholieren! En ze zijn volop gemotiveerd, op het fanatieke af. Dat blijkt temeer wanneer vier kinderen na de laatste les, enkele dagen voordat ik afscheid nam, nog minstens een uur hebben geoefend op 'noche de paz', 'stille nacht'. Ja, ik heb kerstmuziek bij me, maar we hebben nog niet alle grepen onder de knie. Na een uurtje spelen we 'noche de paz', tweestemmig ...!

Er is meer dan voldoende te doen in de manualidades, het handvaardigheid lokaal; we zitten immers in de aanlooptijd naar kerstmis. Die aanloop begint overigens al wanneer in Nederland Sinterklaas nog niet eens gearriveerd is. Ik voel me wel thuis bij de beeldende bezigheden. Wanneer de niños lekker ontspannen zitten te werken, kan ik wat met ze babbelen. Dat gaat me overigens steeds beter af; de lessen in de talenschool werpen hun vruchten af. De kinderen zijn blij met Inti Huahuacuna. Ik hoef ze niet te vragen waarom ze er graag zijn, ze genieten zichtbaar alleen al van de aandacht die ze er krijgen. Een aai over de bol, een praatje al bestaat dat maar uit één vraag en één antwoord, een snotneusje schoonpoetsen, een beetje hulp bij het vouwen van een sterretje, dat is vaak al aandacht genoeg. Amigos zijn we met elkaar, amigos de siempre.

De aanhouder wint!

En dan komt de kleine Carlos me roepen. Hij daagt me uit voor een spelletje Uno, dat is de 'luxe versie' van pesten. Ik ga met hem mee naar de sala de juegos, de speelzaal. Het worden achtenveertig spelletjes en Carlos en nog vier andere niños schateren wanneer ik weer eens de verliezer ben en doe alsof ik niet tegen verliezen kan (of is dat werkelijk zo?!). Ik deel een pakje kaas-crackertjes uit aan mijn medespelers en prompt staan er meerdere niños aan onze kaarttafel. Tot iedereen wat heeft, breek ik de crackers, ik wacht wel met het stillen van mijn 'honger' tot ik tegen een uur of acht een rijke maaltijd voorgeschoteld krijgt in 'La casa de Gloria'.

Noor bakte pannenkoeken voor het afscheid van Henk.

Op mijn laatste dag in Inti Huahuacuna trakteer ik op pannenkoeken en banaanjes met gecondenseerde melk (lekker zoet!). Ik heb de indruk dat dit 'feestmaal' de dag ervoor aangekondigd is, want terwijl er gewoonlijk zo'n vijftig kinderen blijven eten, zijn het er nu ruim zeventig! Geen probleem, er is genoeg voor iedereen.

En nu ben ik alweer enkele maanden terug in het gewone leven van deze gepensioneerde man met grijze baard. Ik heb het nog vaak met iedereen

die het maar horen wil over mijn mooie tijd met de profe's en de niños van Inti Huahuacuna. En ik vergeet dan niet te zeggen dat elke bijdrage aan dit fantastische doel goed besteed is en nog besteed zal worden!

Beso, high-five, box y abrazo,
Henk Trimbach

Scholing voor kinderen van Inti Huahuacuna

Voor bijna alle ouders van de kinderen van Inti Huahuacuna is het financieel gezien niet mogelijk om de schoolkosten en schoolmaterialen van de kinderen te betalen. Het is dan ook geweldig dat wij uit donaties ook dit jaar weer veel kinderen op school hebben kunnen inschrijven, waardoor dankzij jullie steun een kansarm kind kansrijker wordt! Sinds enkele jaren komt ook de kleine Candy dagelijks naar ons opvanghuis en ook voor haar hebben wij financiële steun gezocht. Graag wil ik het levensverhaal van Candy met jullie delen.

Candy is 5 jaar en geboren met een hazenlip. Haar ouders zijn kleermakers en hebben vlakbij Inti Huahuacuna, in de wijk Almudena, een heel kleine kleermakerij. De kamer die zij huren wordt overdag gebruikt voor de kleermakerij en 's avonds na sluitingstijd slapen de ouders en hun 3 kinderen in deze kamer. Dit betekent dat de kinderen pas om 21.00 uur 's avonds thuis kunnen komen. Helaas kunnen zij de huur nauwelijks opbrengen, aangezien er alleen mensen voor kleine verstelklussen naar hun kleermakerij komen en niet voor het maken van nieuwe kleding. Hiervoor hebben de mensen in de wijk Almudena geen geld.

Dolores, en onze psycholoog Mendel, hebben uitgebreid gesproken met de ouders van Candy en zijn met hen en Candy al naar verschillende ziekenhuizen geweest. Uit de onderzoeken in het ziekenhuis bleek dat Candy een zware bronchitis had en chronisch ondervoed is. Voor de bronchitis hebben we medicijnen voor haar gekocht. Zij moet nog meerdere operaties in haar mondje ondergaan, maar om deze operaties aan te kunnen moet zij eerst beter te eten krijgen. De ouders geven eerlijk aan regelmatig geen geld voor de lunch of een warme maaltijd te hebben. Tevens gaf de kinderarts aan, dat Candy dringend therapie nodig heeft om te leren praten. Ze spreekt nog heel slecht, eigenlijk nauwelijks. Volgens de kinderarts kan dit ook komen door

het feit dat er een tand in haar verhemelte zit, die operatief verwijderd moet worden.

Candy poseert voor de poort van haar schooltje.

Helaas ging Candy nog niet naar school. Ze had al 1 jaar kleuterschool gemist en als zij dit jaar ook niet naar de kleuterschool zou gaan wordt zij nooit toegelaten op de basisschool. We zijn dan ook ongelooflijk blij dat we Candy dankzij donaties medische steun en voor 1 jaar scholing kunnen bieden.

Op de volgende foto's is prachtig te zien hoe Candy van een stil, gesloten meisje is veranderd in een open en vrolijk kind. We hopen dankzij jullie steun ook Candy de kans op een betere toekomst te bieden.

Angy en Candy, dikke Inti Huahuacunavriendinnen.

Mijn tijd met de niños van Inti Huahuacuna!

(verslag van Noor Esser)

Noor werkte als vrijwilligster met onze niños van 21 november 2012 - 8 maart 2013

Inti Huahuacuna is een prachtige organisatie, die de belangen behartigt van kansarme Peruaanse kinderen. In totaal heb ik ongeveer 3,5 maand als vrijwilliger bij Inti Huahuacuna gewerkt! En ik kan jullie vertellen dat dit een bijzonder bijzon-

dere ervaring was! Mijn eerste dag zal ik dan ook nooit vergeten. Met knikkende knieën (van de turbulente taxirit en de zenuwen) stapte ik samen met Henk (andere vrijwilliger) de taxi uit. Er stonden een paar kindjes buiten en ze kwamen gelijk op me afgerend. Ik kreeg een stevige Peruaanse knuffel en kus van ze en het ijs was gelijk gebroken, alsof ik ze al jaren kende. Wat een warm welkom was dat, geweldig! Dag in dag uit een knuffel en kus, iedere dag werd weer bevestigd dat ze het fijn vonden dat ik er was! Ik vond het moeilijk om te zien dat er kleine kinderen waren die helemaal in hun eentje in het donker naar huis liepen, het liefst had ik ze in mijn rugzak gestopt en ze zelf naar huis gebracht.

Om de taxi te nemen moest ik altijd een stukje wandelen naar een plein waar je makkelijk een taxi kunt nemen. Je loopt dan echt door de achterbuurt van Cusco! Je ziet veel straathonden, straatverkopertjes en internetcafé's waar ouders met hun kind op schoot een dom spel aan het spelen zijn. God knows, hoe lang en hoe vaak ze daar zitten, geen pretje om te zien, maar ook dit is de realiteit!!!

Ondanks de taalbarrière heb ik in die 3,5 maand een prachtige band opgebouwd met de kinderen en de profe's. Dit is zo waardevol, de kinderen betekenen echt iets voor me, en ik weet dat ik ook echt iets beteken voor hen. Mijn laatste dag bij Inti Huahuacuna was dan ook heel emotioneel. Ik had speciaal een Peruaanse zanger laten komen, lekkere hapjes en speelgoed voor de kinderen gekocht. Wat waren ze blij! We hebben met zijn allen gedanst, gezongen en een paar traantjes gelaten.

Een hartverwarmend afscheid van Profe Noor.

Het is zo fijn om aan kinderen, waaraan je ziet en voelt en waarvan je weet dat ze thuis geen liefde en aandacht krijgen, **JUIST** aandacht en liefde te kunnen geven.

Het klinkt erg cliché, maar het werken bij Inti Huahuacuna heeft me echt doen inzien dat wij het hier in Nederland zo ongelofelijk goed hebben en zo'n bevoorrecht volkje zijn.

Internationale Stage Stedelijk College Eindhoven (verslag van Nina van den Elsen)

Met zestien leerlingen en drie leraren zijn we 18 april afgereisd naar Peru in het kader van een uitwisseling en internationale stage. Een deel van die internationale stage betrof een bezoek aan Inti Huahuacuna.

Een maand voor vertrek kwam Marianne bij ons op school, Stedelijk College Eindhoven, om ons wat te vertellen over Inti Huahuacuna en de kleine niños. Dit deed ze op zo'n mooie manier, dat de verhalen ons maar niet loslieten. Aanvankelijk zouden we naar Inti Huahuacuna gaan om de opbrengst van de sponsorloop van de brugklas te doneren, maar na Marianne's prachtige verhaal besloten we zelf ook nog een geldinzameling te houden. Met resultaat: na wat rondvragen bij familie en vrienden en een inzamelingsactie bij de Jumbo konden wij op 17 april, de dag voor vertrek, Marianne verblijden met een behoorlijke cheque.

De niños genieten van de aandacht van de leerlingen

Op 19 april was het dan zover: na een lange vliegreis waren we aangekomen in Cuzco en na een echte Peruaanse lunch stapten we in de bus naar Inti Huahuacuna. Alleen al het moment van binnenkomst zullen we nooit vergeten. Toen de eerste leerling een voet binnen zette, kwamen de niños op ons afgerend om ons te omhelzen en kusjes te geven. We voelden meteen al hoe open de kinderen stonden voor ons en hoe leuk ze het vonden dat we er waren. We hadden ballonnen bij ons, dus die bliezen we op en deelden we uit. Ze waren er erg blij mee, sprongen in het rond en genoten ontzettend van alle aandacht.

Die middag hebben we heerlijk met de kinderen gespeeld. We hebben samen gevolleybald, gevoetbald, gefrisbeed en overgegooid op het betonnen veldje, gespeeld op de speeltoestellen, spelletjes gespeeld in het spelletjeslokaal en geknutseld in het knutsellokaal. We merkten dat de kinderen zich thuisvoelen in Inti Huahuacuna en ze wisten precies wat ze wilden doen. Ze waren ook goed in wat ze deden en verbaasden ons regelmatig met hun hoelahoep-, voetbal-, en schaaktalenten.

Wat jammer dat aan alles een einde komt!

Zowel de kinderen als wij hebben het erg naar de zin gehad. Het was indrukwekkend om te zien hoe blij de kinderen waren met slechts een klein speeltje of een klein beetje aandacht en hoe ze genoten. Ook was het mooi om te zien hoe onbezorgd de kinderen aan het spelen waren, terwijl ze zich tegelijkertijd bekommerden om vriendjes, vriendinnetjes, broertjes, zusjes of zelfs om ons. De communicatie was af en toe wat lastig met ons huis-tuin-en-keukenspaans, maar met hulp van gebaren kwamen we er meestal wel. De kinderen waren erg spontaan en open en vertelden hele verhalen. Naarmate de middag vorderde merkten we dat ook de meer verlegen kinderen hun verhaal kwamen doen en een stralende lach op hun gezicht kregen.

Nadat we hadden geholpen met het avondeten moesten we toch echt afscheid nemen. Als dank voor onze komst kregen we allemaal een notitieboekje met daarin een persoonlijke tekening van een van de kinderen. Toen kon het echte afscheid beginnen. Opnieuw een lading aan kusjes en knuffels, wat bij ons de tranen liet vloeien. Het was ontzettend moeilijk om de kinderen daar achter te laten. We wisten goed dat zij bij Inti Huahuacuna in goede handen zijn en dat zij een goede toekomst zullen hebben, maar toch was het lastig verder te gaan met ons eigen, verweerde leven. De kinderen liepen mee tot de bus en

klommen in hekken om ons zo goed mogelijk uit te zwaaien totdat de bus de hoek om was, op weg naar het volgende deel van onze reis.

Al met al zijn we ongelooflijk dankbaar dat we dit mee hebben mogen maken. Het heeft ons ontelbaar veel mooie, onvergetelijke herinneringen opgeleverd en het heeft ons toch weer met beide benen op de grond gezet. We wensen de niños heel veel geluk in hun verdere leven, en als we de mogelijkheid hebben, komen we terug. Zeker weten!

Zilversmeedproject voor de kinderen

Het is niet gemakkelijk voor de straatverkoper-tjes van Cusco om onderwijs en een beroepsopleiding te volgen. Daarom betalen wij uit donaties basis- en middelbaar onderwijs en een beroepsopleiding. Enkele jaren geleden hielden we een enquête onder de kinderen van Inti Huahuacuna, over welke vakopleiding zij zouden willen realiseren om hun kansen op de arbeidsmarkt te vergroten en daardoor een bron van inkomsten te hebben. Bijna alle kinderen kozen voor een zilversmeedproject. Een zilversmid bood Inti Huahuacuna aan om eenmalig aan 7 kinderen een cursus zilversmeden te geven.

Zilversmidjes in spee.

De niños hebben toen prachtige zilveren sieraden gemaakt. Na afloop van het project heeft Inti Huahuacuna een expositie georganiseerd in het gemeentehuis van Cusco, om de bevolking kennis te laten maken met het werk van ons opvanghuis en de problematiek van de kinderen. Wat waren de kinderen trots!

Vanuit deze workshop is het plan ontstaan om de kinderen van Inti Huahuacuna les te gaan geven in zilversmeden. In Cusco heerst grote werkloosheid en zonder beroepsopleiding zijn deze

kinderen nagenoeg kansloos op de arbeidsmarkt. Met de workshops zilversmeden doen de kinderen een flinke dosis praktijkervaring op, die na het behalen van hun middelbare school een prima basis is voor de officiële opleiding tot zilversmid. De stad Cusco leeft van het toerisme en de toeristen zijn een goed afzetgebied voor de verkoop van zilveren sieraden.

We willen starten met 4 deelnemers. De deelnemers aan dit project zullen geselecteerd worden op leeftijd, economische situatie, verantwoordelijkheidsgevoel en hun capaciteit om nieuwe uitdagingen aan te gaan. Door de dagelijkse ervaring van het verkopen van spulletjes op straat en hun contact met toeristen, zullen onze deelnemers meer kans maken op de arbeidsmarkt: ze kunnen een officiële opleiding beginnen tot zilversmid, de opgedane kennis overdragen aan andere kinderen, een eigen bedrijfje beginnen en ze kunnen de sieraden namaken die ze hebben leren maken bij Inti Huahuacuna.

We zijn dan ook ontzettend blij dat het ons gelukt is om donateurs te vinden voor het starten van dit project!

Warm water voor Inti Huahuacuna

Al die jaren dat Inti Huahuacuna opvang biedt aan de kansarme straatverkopertjes van de stad Cusco hadden we geen warm water in huis. Alles moest met koud water gebeuren en doordat Cusco op 3.400 meter hoogte ligt is het water niet zomaar koud, maar echt ijs- en ijskoud. Hiermee moesten de kinderen zich douchen, moesten we het huis poetsen, koken, de vaat doen etc. Daarnaast was het ook in huis erg koud, en kwam de temperatuur in de lokalen nooit hoger dan 12 graden.

Het was onze droom om eens warm water te hebben en verwarming in de lokalen, maar dan wel op een manier dat de elektriciteitskosten niet zouden stijgen. Daarom heb ik een tijd geleden bij verschillende donateurs een aanvraag ingediend voor financiële steun voor de aanschaf van zonnepanelen. Het is geweldig dat we dankzij een organisatie en een particuliere donateur dit bedrag bij elkaar gekregen hebben.

Het hele project heeft veel voeten in de aarde gehad, aangezien alle materialen uit het buitenland moesten komen. Daarnaast bleek de dakconstructie niet sterk genoeg te zijn om de zonnepanelen te dragen en de dakpannen zijn erg

broos. Eens zullen we nieuwe dakpannen moeten leggen, om lekkages te voorkomen.

Wat een genot, een kraan waar warm water uitkomt!

Maar eindelijk was het zover. Wat was het een prachtig gezicht om de kinderen voor het eerst de vaat te zien doen met warm water! Ze konden er niet genoeg van krijgen en er werd zelfs om gevochten wie er mocht afwassen. Ook Profe Josefina geniet met volle teugen van het warm water. Doordat Cusco op zo'n grote hoogte ligt is de luchtdruk zo laag dat water bij een te lage temperatuur al kookt. Hierdoor wordt het voedsel niet gaar, en moet het veel langer op het gas staan. Voorheen moest Josefina het eten altijd opzetten in koud water, en nu kan ze dit met warm water doen, wat haar veel tijd bespaart. Eindelijk begint ook de kou uit het gebouw te trekken en nu maar hopen dat ook ik de vruchten ga plukken van de zonne-energie en dat ik voortaan mijn thermo-onderkleding niet meer bij Inti Huahuacuna hoeft te dragen.

Studieverslag van Profe Richar

Allereerst wil ik u allen heel hartelijk bedanken dat ik de kans heb gekregen om deel te nemen aan de cursus: "Oude en nieuwe opvoedmethodes voor het werkende kind". Deze cursus duurde 3 weken, in totaliteit 183 lessen, en werd in de hoofdstad Lima gegeven. Ik kwam op zondagmiddag in Lima aan, maar het grootste gedeelte van de studenten kwam pas op maandag aan. De lessen begonnen onmiddellijk, zelfs zonder dat zij hun koffer hadden kunnen uitpakken. Ik was dan ook blij dat ik de dag ervoor al was aangekomen, waardoor ik al op tijd klaar zat.

Om te beginnen kwam er een heel bekende econoom, die ons les gaf over de sociale en politieke realiteit in Peru. Hierdoor kregen we meteen een

heel duidelijk beeld van datgene wat er zich Peru afspeelt met betrekking tot de armoede, de politiek en de samenleving. De econoom gaf ons aan dat, door te weten hoe het er in ons land aan toe gaat, we ook weten hoe we ons werk met de kansarme kinderen van Inti Huahuacuna moeten doen en dat we dit moeten doen in overeenstemming met de kinderen zelf.

Hierna begonnen we aan het hoofdthema van de cursus "Oude en nieuwe opvoedmethodes voor het werkende kind". Deze lessen werden verzorgd door de heer Alejandro Cussianovich uit Peru. Alejandro is pedagoog, vormingswerker en professor, gespecialiseerd in de geschiedenis van het maatschappelijk denken over kinderen. Hij legde ons uit dat we moeten kijken naar het echte belang van het kind als persoon en als mens, hoe men vroeger naar een kind keek en hoe men tegenwoordig naar een kind kijkt. Vaak kijken we niet naar een kind zoals het is, maar zien we het kind zoals wij het graag willen zien. De regering vergist zich door een kind te bestempelen als een object en niet als een subject met verschillende rechten en behoeften, afhankelijk van zijn positie als werkend kind.

Het was heel interessant om te zien hoe wij ons in ons oordeel hebben vergist met betrekking tot het werkende kind door hen als "arme sloeber-tjes" te behandelen, omdat ze werken of omdat ze hun ouders moeten helpen met het kleine familiebedrijfje. Deze oude ideeën maken dat velen een verkeerd beeld hebben van kinderen, en bovenal van het werkende kind. In dit gedeelte van de cursus leerden we respect te hebben voor de omstandigheden en benodigdheden van het kind, zijn diepste wensen en dromen. Vele kinderen werken niet omdat ze dit willen, maar omdat ze dit moeten en omdat het nodig is. Het ene kind doet het uit noodzaak en een ander kind om zijn ouders te helpen, anderen helpen in huis of moeten op hun jongere broertjes of zusjes passen, weer anderen om iets in hun leven te bereiken. Hoe je het ook wendt of keert ze werken allemaal, inclusief het simpele feit dat naar school gaan ook werken is.

Alejandro gaf als voorbeeld: "Een moeder moet gaan werken, dus moet de oudste zoon op de kleintjes passen. De moeder wordt betaald, maar wie betaalt het kind? Hij heeft er niet om gevraagd om broertjes en zusjes te hebben waar hij op moet passen, hij doet dit alleen om zijn moeder te helpen. Maar ook dit betekent werken. In dit deel van de cursus liet men ons zien dat het

werken op zich voor de kinderen niet alleen betekent dat men een hard leven heeft of een achterstand in kwaliteit van leven, maar dat aan de andere kant het werken ook bijdraagt aan de ontwikkeling van het kind, aan het nemen van verantwoordelijkheden, waardoor zij verantwoordelijke mensen worden en tot nut van de gemeenschap.

Indrukwekkende lessen van Professor Cussianovich.

Daarna kwam het thema "Invloed en het spelen van de hoofdrol", waarbij we leerden dat kinderen invloed moeten hebben en de hoofdrol moeten spelen in hun eigen leven. Dit wil zeggen dat zij een stem moeten hebben en een mening binnen de gemeenschap, dat zij gehoord moeten worden en dat ook hun mening telt, dat de autoriteiten met hen begaan moeten zijn en hen moeten raadplegen en betrekken bij het nemen van beslissingen over hun behoeften. In de oude opvoedmethodes worden de rechten van het kind niet gerespecteerd. Een kind is verplicht dingen te leren volgens een vastomlijnd onderwijsprogramma. Men laat hen niet hun eigen creativiteit ontplooiën en het kind leert alleen datgene wat de onderwijskrachten of de ouders vinden dat een kind moet weten. Men ziet het kind als een blanco vel papier en men denkt dat men dit vel voor het kind vol moet schrijven om hem van kennis te voorzien.

Alejandro liet ons ook zien dat je een kind moet onderwijzen vanuit warmte en liefde voor het kind, met respect tussen leerling en leraar, en dat we de oude vorm van onderwijs, lesgeven vanuit strengheid en starheid, moeten loslaten. Hij legde ons uit dat, om echt te kunnen werken met kinderen en achter hun echte gevoelens en behoeften te komen, we het verschil moeten kennen tussen 'horen' en 'luisteren'.

Dankzij de grote deskundigheid en ervaring van Alejandro Cussianovich, die een meester is in het

bewandelen van de moeilijke weg van het werken met kansarme en werkende kinderen, is deze cursus voor mij een prachtige ervaring geweest. Deze cursus heeft ongetwijfeld mijn ogen geopend en heeft mij laten zien dat ook de kinderen van Inti Huahuacuna een goede toekomst kunnen krijgen. We hoeven hen alleen de weg te wijzen en hen te verzekeren van een toekomst door oog en oor te hebben voor hun basisbehoeften.

De cursus was erg lang en moeilijk, maar wel heel goed. Ik denk dat ik een goede vertegenwoordiger van Inti Huahuacuna ben geweest, want ik ben tijdens de cursus heel actief geweest.

Ik heb veel over kinderen geleerd en ik voel me nu meer capabel om mijn werk te doen. Ik heb mensen uit andere Zuid-Amerikaanse landen leren kennen en ik vind het fantastisch dat ik hierdoor kennis heb kunnen maken met de heer Alejandro Cussianovich. Ik voel me een heel begenadigd mens dat ik van hem les heb gekregen. Hij is een groot man, die vecht voor de rechten van het kind in heel Zuid-Amerika en in de Caraïben. Hij verdedigt met hart en ziel jonge arbeiders. Hij daagt hen uit niet te capituleren voor de moeilijkheden van het leven. Hij steunt hen trouw en consequent en gelooft in hun veerkracht en doorgroeivermogen. Alejandro is iemand met een groot hart voor kinderen en een ontembare energie. Hij heeft ontzettend veel ervaring die hij met veel gedrevenheid deelt. Bij hem staan vooral eigenwaarde en verantwoordelijkheid centraal, ook voor kinderen. 'Je bent de hoofdrolspeler van je eigen leven' is zijn uitgangspunt. Vanuit dat oogpunt kijkt hij naar mensen en naar kinderen die stap voor stap leren keuzes te maken om hun leven uit te bouwen en bewust te worden van wat ze willen bereiken.

Geen betutteling, wel zorg voor elkaar. Dat is zo voor kinderen in overlevingssituaties, waarin veel kinderen in Peru verzeild raken, maar even-

eens voor kinderen in het westen. We dragen samen verantwoordelijkheden voor onszelf en voor het grotere geheel. Met zijn visie op werkende kinderen en zijn pleidooi 'hoofdrolspeler van je eigen leven' te worden, heeft Alejandro mij nieuwe inspiratie gegeven voor mijn werk met de kinderen van Inti Huahuacuna. Ik ben heel dankbaar dat u mij deze kans gegeven heeft, zodat ik mijn kennis heb kunnen vergroten. Dit heeft van mij een heel gelukkig mens gemaakt.

Profe Richar Velasquez Loayza

Lieve vrienden van Inti Huahuacuna

Al vele jaren zijn jullie een enorme steun voor de kinderen en het team van Inti Huahuacuna. In bovenstaande verhalen hebben jullie weer kunnen lezen, hoe belangrijk Inti Huahuacuna is voor de kansarme straatverkopertjes van Cusco. Jullie financiële hulp blijft onmisbaar. Wij hopen dan ook in de toekomst te mogen blijven rekenen op jullie, de vrienden van Inti Huahuacuna.

Muchas gracias! Marianne.

Ik hoop intens dat deze nieuwsbrief voor u opnieuw aanleiding is om Inti Huahuacuna te steunen. Graag ontvang ik uw bijdrage op:

Betaalrekening 9233476

IBAN: NL 74 INGB 000 9233476

**Ten name van Stichting Inti Huahuacuna,
Land van Ravensteinstraat 31, Uden.**

Onze stichting is aangemerkt als een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Dit betekent dat giften aftrekbaar zijn voor de inkomstenbelasting. Bij een schenkingsakte is het belastingvoordeel voor u het gunstigste. Voor meer info zie: www.intihuahuacuna.org

Heel veel dank voor uw belangstelling en steun. Mede namens het bestuur wens ik u een fijne zomer.

Marianne Schepers.